

De ce București?

O întrebare de care niciun străin, turist sau expat proaspăt sosit în București nu poate să scape.

✉ | Craig Turp

ROMÂNII AFIRMĂ, de cele mai multe ori peiorativ, că trăiesc în „țara tuturor posibilităților”. Ca om care vede întotdeauna partea plină a paharului, cred că România – cel puțin capitala ei – e un loc în care oricine poate deveni orice își dorește. Este noul cămin al Visului American.

Cu toate astea, noaptea în care am sosit în București în 1998 a fost mai mult un coșmar decât un vis frumos: a fost noaptea în care golul lui Dan Petrescu învingea Anglia mea la mondialul francez. Eram singur, un străin atras de București, într-un an care speram să fie plin de aventură. Venisem pentru că studiasem româna la facultate și voiam s-o pun în funcțiune, să văd cât de mult mă va ajuta. Nu intenționam să rămân. Dar mi-am dat seama imediat că sunt mari șanse să strălucesc aici; erau oportunități la tot pasul. Am rămas, iar azi, după mai bine de 11 ani, după o căsătorie cu o fată din Făgăraș, după doi copii, mă bucur că am făcut-o.

Dintre toate capitalele Europei, niciuna nu-și ascunde farmecele mai bine ca Bucureștiul. Puține orașe europene au o asemenea îndrăzneală și entuziasm, deși nu se văd la prima vedere. Imaginează-ți un oraș în care bătrânele vând păstârnac la colțul străzii, în vreme ce șoferi în mașini scumpe iau toate bălțile din plin. Este un oraș al extremelor, un oraș care uneori pare că se străduiește să evidențieze aceste extreme. În timp ce alte orașe europene scot în evidență tot ce au mai bun, Bucureștiul evită să facă asta. E ca și cum orașul s-ar delecta cu reputația de loc în care nu ți-ai trimite nici soacra. Tocmai atitudinea asta de nepăsare îl face atât de real, de viu. De aceea Bucureștiul e un oraș care merită încă o șansă. M-am săturat să mă plâng de el; până și asta a devenit un clișeu. Am înțeles că dacă vreau să trăiesc aici trebuie să fac abstracție de toate lucrurile care mă deranjează – câini vagabonzi, cabluri care împânzesc cerul, bătăranii.

Nepotismul, favoritismul și corupția țin prima pagină a ziarelor, dar nu sunt reprezentative doar pentru România sau pentru București. Toți avem șanse egale în orașul ăsta, trebuie doar să știi ce ai de făcut. Nu e un oraș pentru cei slabi de inimă: ai nevoie de nervi de oțel numai ca să-i navighezi

→ noastre. E aproape beznă în subteran; iluminatoarele nu mai funcționează ca înainte. Afară, lumina e firavă și nu pot distinge bine formele. Mă aplec și mai mult în față. Își întoarce capul către mine, tresărind. Părul ei e închis la culoare și unsuros. Ce caută aici singură? După cum arată, e departe de a fi adult. M-a văzut! Își desclătează fălcile și un țipăt cumplit învăluie strada. O ia la

fugă, dar în grabă scapă bucata de carne. Mă opresc deasupra ei, o apuc cu cleștele drept și o întorc. Nu e carne, e doar o jucărie pufoasă. Are forma unui animal extinct. Și culoarea! E culoarea de pe interiorul pleoapelor ce le acoperă ochii, a unghiilor pe care și le rod, a plămânilor cu care respiră aerul dulce al planetei ăsteia blestemate. Mi se face scârbă. — SEBASTIAN ISPAS

În timp ce alte orașe europene scot în evidență tot ce au mai bun, Bucureștiul evită să facă asta. E ca și cum orașul s-ar delecta cu reputația de loc în care nu îți trimite nici soacra.

străzile, fie ca pieton, fie la volanul unei mașini. Dar un astfel de loc naște învingători. Fiul meu merge la o școală în București (și nu la o școală scumpă, pentru expatriați). Ce va învăța acolo? Să citească, să scrie, să adune și să scadă. Și, sper, să intre în competiție. Să câștige.

Bucureștiul rămâne un magnet pentru românii care vin în fiecare an din provincie. Sunt oameni care vor să reușească în viață și care vor să o facă rapid. Poate că sunt universități mai bune decât Universitatea din București, dar care dintre ele atrage cei mai mulți studenți? Poate că sunt joburi foarte bune în alte orașe, dar unde vrea toată lumea să lucreze? În București. Poate că este supraaglomerat, dar ăsta este un indicator al succesului. Orașele goale mor. Orice aglomerație urbană de succes are un flux constant de oameni care aduc cu ei dorința de a reuși și idei noi, creând astfel noi oportunități. Poate că Bucureștiul pare o mlaștină umană uneori, dar mlaștinile sunt și ele locuri fertile.

Bucureștiul e un oraș darwinian într-o țară cu frica lui Dumnezeu. E locul în care oamenii cred în supraviețuirea celui mai puternic, dar își fac cruce când trec pe lângă o biserică. E un incubator nescat de paradoxuri. Dacă îți dai seama de ce e așa, s-ar putea chiar să găsești răspunsul la întrebare.